

om hvilket man paa Forhaand tilſagde hinanden, at det hurtigſt muligt ſkulde fremmes i begge Ting. Der vilde da have været Bejlighed til at komme ind paa en løvlig Behandling af Spørgsmaalet og at overveje, hvorledes Bevillingen henſigtsmæssigt ſkunde anvendes. Jeg kan derfor ikke undlade ſærlig under Henſyn til Fremtiden og Konſeſbenſerne heraf, at fremsætte en Indſigelse mod, at det, der ſaaledes ſkulde være paſſeret, er korrekt.

Naar jeg derefter ſkal gaa over til at omhandle den øvrige Del af Indſtillingen, maa ogsaa jeg beklage, at det ikke er lykkedes at naa til en Overensſtemmelse i Fællesudvalget med Henſyn til Indſtillingerne, idet der foreligger to Indſtillinger, og ſaaledes er al Udſigt til, at der næppe vil blive vedtaget nogen overensſtemmende Affattelse af Finansloven i begge Ting. Men over for de Uoverensſtemmelſer, ſom ſaaledes foreligger for os i Dag, maa jeg, idet jeg gaar ud fra det Standpunkt, ſom dette Tings Flertal ſtadig har hævdet, gøre beſtemt gældende, at det er Landſtinget, der har Ret i denne Sag. Dette Ting har altid hævdet, at det ikke kunde være berettiget for det ene Ting at paatvinge det andet Ting Bevillinger, ſom ikke havde Hjemmel i Love eller i den beſtaaende Tingens Tilſtand. Jeg for mit perſonlige Vedkommende har ikke kunnet dele diſſe Paafandte i den vide Form, man ſaaledes har givet dem, og anſer dem for overdrevne. Men Faktum er, at dette Tings Flertal altid har hævdet dette, og beſuagtet er det dette Tings Flertal, der vil paatvinge det andet Ting Bevillinger, om hvilke det ganſke ſikkert maa ſiges, at de ikke bunde i den beſtaaende Tingens Tilſtand, at de ſnarere ere i Strid dermed, og at de i hvert Fald ikke have nogen ſom helſt Hjemmel i ſig. Man vil tvinge det andet Ting til at gaa ind paa diſſe Bevillinger, naagtet der ikke kan paaberaabes nogen ſom helſt Samfundſintereffe, ſom ſkulde træde dem, idet det ene og alene drejer ſig om et begrænſet Antal private Individuvers Vel. Jeg kan ikke ſe rettere, end at Landſtinget har fuldſtændig Ret i at modſætte ſig, at der paatvinges det ſaadanne Bevillinger, og det undrer mig meget, at dette Tings Flertal har fraveget ſit tidligere Standpunkt, idet det i abſolut Modſtrid med ſit tidligere Princip vil paatvinge Landſtinget diſſe to Bevillinger, og det undrer mig ſaa meget mere, ſom der netop fra forſkellige Dalere af Tingets Flertal i Dag er ſagt, at det er Bevillinger, ſom man ſelv anſer for at have overmaade ringe Betydning. Man vil nu maaſte ſige: Ja, men

Forholdet er jo dog det, at Regeringen og Folketinget ſtaa enige om diſſe Punkter. Jeg vil for det første dertil ſvare: Har dette Ting da tidligere været villigt til at tillægge det ſaa ganſke ſærlig Betydning, at Regeringen og Landſtinget ſtode enige om ſaadanne Bevillinger, ſom de ønskede givne paa Finansloven? Jeg tror ikke, at man her har været tilbøjelig til at lægge ſærlig Vægt derpaa. Men naar man nu ſiger, at der er Enighed mellem Regeringen og Folketinget, ſaa er det jo dog en Enighed af en ganſke anden Art og Beſtaffenhed, end den Enighed, der notoriſt har været i tidligere Tid mellem Regeringen og det andet Ting. Naar diſſe have ønsket Bevillinger indſatte paa Finansloven, har det været, fordi begge Parter have været dybt overbeviste om diſſe Bevillingers Nødvendighed for det hele Samfundſ Vel. Men hvorledes ſtaar Regeringen nu over for de Spørgsmaal, der her er Tale om, over for de Bevillinger, man her vil give. Jeg ſkal tillade mig at minde om, at den højtærede Finansminiſter her under Finanslovens 2den Behandling beſtemt hævdede den Anſkuelse for Rentebeløbenes Vedkommende, „at Reſtkøbſummen ſom Realbyrde hviler paa Ejendommen, og at der i Salget er begrundet en Ret til for Staten uvægerlig at aftræve 4 pCt., ſaa at der alſaa ikke kan være Tale om, at foretage nogen Rentenedſættelſe.“ Han udtalte desuden ved 3dje Behandling: „Jeg maa alſaa finde det aldeles forkaſteligt at behandle diſſe Beløb anderledes end ſom det, de ere. Den ærede Ordfører udtalte ogsaa ſom ſandſynligt, at de ere ſatte reale Afgifter, og ere de det, kan man ikke ſaaledes diſponere over dem paa Finansloven.“ Om det tredje Punkt, Fredsbureauet, udtalte Konſeilspraſidenten: „Jeg har ikke hørt noget ſom helſt fremført under Behandlingen, ſom giver mig Anledning til at forandre det Standpunkt, jeg i længere Tid har indtaget til dette Spørgsmaal, og der er alſaa ikke noget, der bevirker, at jeg kunde ønske en ſaadan Bevilling.“ Der er ikke ſenere fra Regeringen fremkommet Udtalelſer i modſat Retning, for den Udtalelſe, ſom vi nu hørte af den ærede Konſeilspraſident; men, hvad gif den ud paa? Den gif aldeles ikke ud paa, at Regeringen ønskede diſſe Bevillinger. For Fredsbureauets Vedkommende erklærede den højtærede Konſeilspraſident kun, at han ikke kunde erkende Bevillingen for at være ſtabelig. Der er alſaa kun Tale om, at Regeringen har fundet ſig i at gaa ind paa diſſe Bevillinger, naagtet den fremdeles anſer dem for lidet ønskelige og heldige. Der kan alſaa i egentlig Forſtand ſlet ikke ſiges at være Enighed mellem